

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 338/2025-26

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpených advokátkou Mgr. Natáliou Kočanovou, Vojtecha Tvrdého 1, Žilina, proti postupu Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 10Co/8/2020 po právoplatnosti nálezU Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 477/2023-38 z 9. novembra 2023 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 10Co/8/2020 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Krajskému súdu v Žiline **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 10Co/8/2020 konal bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľom **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie každému v sume **500 eur**, ktoré im **j e** Krajský súd v Žiline **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
4. Krajský súd v Žiline **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľom trovy konania v sume **530,86 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyňi sťažovateľov do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 338/2025-11 z 27. júna 2025 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľov vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom krajského súdu v konaní označenom v záhlaví, a to po právoplatnosti nálezov ústavného súdu č. k. I. ÚS 477/2023-38 z 9. novembra 2023. Sťažovatelia zároveň navrhujú, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných prietahov (postúpiť bez ďalších prietahov spis súdu prvej inštancie), priznal im finančné zadostučinenie vo výške 4 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a predložených príloh vyplýva, že sťažovatelia boli v procesnom postavení žalovaných stranami sporu o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti a odstránenie oplotenia vedeného na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 13C/153/2011.

3. Okresný súd v predmetnej veci meritórne rozhodol naposledy rozsudkom z 28. mája 2019 tak, že žalobu zamietol. Po podaní odvolania zo strany žalobcov bola vec sťažovateľov 20. januára 2020 predložená súdu druhej inštancie (bola jej pridelená sp. zn. 10Co/8/2020). Prvé odvolacie pojednávanie sa uskutočnilo 25. novembra 2021 a následne bolo odročené na neurčito na účel vykonania znaleckého dokazovania.

4. Na podklade ústavnej sťažnosti podanej sťažovateľmi ústavný súd nálezom č. k. I. ÚS 477/2023-38 z 9. novembra 2023 vyslovil porušenie práv sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny) a čl. 6 ods. 1 dohovoru krajským súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 10Co/8/2020 a prikázal krajskému súdu konať bez zbytočných prietahov. Zároveň priznal každému zo sťažovateľov finančné zadostučinenie vo výške 2 000 eur a náhradu trov konania. Predmetný nález nadobudol právoplatnosť 13. novembra 2023.

5. Krajský súd rozhodol o odvolaní rozsudkom z 23. januára 2024, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu a sťažovateľom priznal proti žalobcom nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť 24. marca 2024.

II.

Argumentácia sťažovateľov

6. Sťažovatelia poukazujú na skutočnosť, že od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu uplynul viac ako rok a celý spis sa stále nachádza na krajskom súde, do podania ústavnej sťažnosti nebol okresnému súdu postúpený (údajne na účely rozhodovania o trovách znalca a na účely preobsadenia rozhodovacieho senátu).

7. V predmetnej veci bolo zo strany žalobcov 21. mája 2024 podané dovolanie a ani v tomto smere nebol okresným súdom vykonaný žiaden úkon.

8. Postup okresného súdu (a aj krajského súdu) je podľa sťažovateľov nesústreďený, neefektívny a nehospodárny, keďže ku dňu doručenia ústavnej sťažnosti nevydal okresný súd uznesenie o výške náhrady trov prvoinštančného a odvolacieho konania, a to aj napriek zákonom ustanovenej lehote 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Neprimeraná dĺžka konania nepochybne nebola vyvolaná správaním sťažovateľov. Okresný súd 6. júna 2024 prostredníctvom e-mailovej správy požiadal krajský súd o zaslanie (vrátenie) spisu, prípadne o podanie informácie, z akého dôvodu sa spis stále nachádza na odvolacom súde. Dôvodil potrebou vykonania úkonov v súvislosti s podaným dovolaním, napriek tomu však toleroval nesústreďenú činnosť odvolacieho súdu hraničiacu s nečinnosťou.

9. Krajský súd porušil označené práva sťažovateľov tým, že nepostúpil spis ani po vyše roku okresnému súdu na účely vydania rozhodnutia o výške náhrady trov konania.

10. Celková dĺžka napadnutého konania v trvaní viac ako 14 rokov je neprimeraná a ústavne nonkonformná. Konanie vo veci sťažovateľov nie je právoplatne skončené ako celok aj napriek skoršiemu nálezu ústavného súdu.

III.

Vyjadrenie krajského súdu a replika sťažovateľov

Vyjadrenie krajského súdu:

11. Predsedníčka krajského súdu podaním zo 14. júla 2025 odkázala na pripojené vyjadrenie vo veci konajúceho sudcu spravodajcu. Zároveň poukázala na to, že k dĺžke rozhodovania prispela aj dlhodobá práceneschopnosť pôvodnej sudkyne spravodajkyne v čase od 31. marca 2024 do 3. novembra 2024, ako aj jej prerušenie funkcie sudkyne od 1. januára 2025. Po vydaní skoršieho nálezu ústavného súdu opatrením zo 14. novembra 2023 vo veci nariadila dohľad nad plynulosťou súdneho konania s povinnosťou sudkyne spravodajkyne podávať v pravidelných mesačných intervaloch správu o stave konania, ktorý bol vykonávaný do vydania rozhodnutia vo veci samej, teda do 23. januára 2024. Vo veci bolo 20. júna 2025 vydané uznesenie, ktoré bolo písomne vyhotovené a doručuje sa oprávneným subjektom.

12. Vyjadrenie vo veci konajúceho sudcu spravodajcu prioritne smeruje k obdobiu od zmeny v zložení odvolacieho senátu, a teda k rozhodovaniu týkajúcemu sa náhrady nákladov odborného vyjadrenia. Hoci zo všeobecného hľadiska išlo o relatívne jednoduchú procesnú otázku, z pohľadu odvolacieho súdu šlo o značne raritnú záležitosť, keďže nie je súčasťou štandardnej rozhodovacej činnosti súdu druhej inštancie. Bolo potrebné dôsledne sa oboznámiť so širšími súvislosťami problematiky trov dôkazov, ich preddavkovania a následnej náhrady mimo bezprostredného rámca strán sporu vrátane spojitosti s osobitným právnym predpisom. Aj tieto súvislosti viedli k uprednostneniu senátneho rozhodovania o dotknutej otázke. Dotknutá potreba širšieho oboznámenia s problematikou, ktorá odvolaciemu súdu, resp. senátu nie je vlastná, podmienila i nutnosť opakovaného referovania veci, pričom v niektorých čiastkových otázkach nedošlo k zhode, resp. prijatiu väčšinového stanoviska hneď pri ich prvotnom rozoberaní.

13. Vzhľadom na to, že v napadnutom konaní bolo vydané (konečné) meritórne rozhodnutie, a tak bol právoplatným súdnym verdiktom odstránený stav právnej neistoty medzi sporovými stranami, predmetná záležitosť zároveň nepredstavovala prioritnú, resp. urgentnú agendu

odvolacieho senátu. Popri štandardných právnych otázkach, ktoré boli postupne uzatvárané, sa odvolací senát venoval tiež administratívno-ekonomickým súvislostiam, najmä bezprostrednej „likvidácii“ priznaných trov odborne spôsobilej osobe, keďže súvisiaci preddavok na dokazovanie bol zložený a vedený na účte okresného súdu. Nebola vylúčená ani eventualita jeho čiastočného preúčtovania na účet krajského súdu.

14. Mimo uvedeného bolo nevyhnutné i podrobné oboznámenie sa s obsahom súdneho spisu, ktorý je pomerne rozsiahly, keďže dovtedajšie štúdium smerovalo prioritne k meritórnemu posudzovaniu veci. Zároveň k prideleniu veci došlo s nezanedbateľným časovým odstupom od bezprostredného predchádzajúceho podieľania sa na (meritórnom) rozhodovaní odvolacieho súdu.

15. Rozhodnutie odvolacieho súdu o priznaní náhrady nákladov odborného vyjadrenia (vrátane nadväzujúcej „likvidácie“ týchto trov konania) bolo vydané 20. júna 2025 a aktuálne je doručované dotknutým subjektom. Keďže ide o rozhodnutie, proti ktorému nie je prípustné dovolanie (a ani odvolanie), nadobudne právoplatnosť doručením a následne bude spis bezodkladne zaslaný na ďalší procesný postup okresnému súdu.

16. Sudca spravodajca považuje rozhodovanie odvolacieho senátu v jeho „novom“ zložení za rozhodovanie nezaťažené zbytočnými priet'ahmi a zdôrazňuje opätovne fakt, že vo veci samej bolo právoplatne rozhodnuté, a teda stav právnej neistoty sporových strán bol odstránený.

Replika s'ťažovateľov:

17. Vzhľadom na obsah vyjadrení krajského súdu nepovažoval ústavný súd za potrebné vyzývať s'ťažovateľov na zaujatie stanoviska k daným vyjadreniam a pristúpil k meritórnemu posúdeniu dôvodnosti ústavnej s'ťažnosti.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej s'ťažnosti

18. Predmetom konania pred ústavným súdom je posúdenie, či postupom krajského súdu v napadnutom konaní po skoršom náleze ústavného súdu došlo opätovne k porušeniu označených práv s'ťažovateľov.

19. Pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

20. Pri rozhodovaní o ústavných s'ťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov ústavný súd vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom tohto základného práva je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

21. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

22. Ústavný súd posúdil postup krajského súdu v období po právoplatnosti skoršieho nálezu (13. novembra 2023) v celej jeho šírke a zaoberal sa jednotlivými zložkami práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov.

23. Pokiaľ ide o prvé kritérium, a to zložitost' veci, predmetom napadnutého odvolacieho konania bolo rozhodovanie v spore o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti a odstránenie opltenia. Predmet sporu patrí medzi štandardnú agendu všeobecných súdov a nejde o privilegovaný typ konania. Ústavný súd už vo svojom skoršom náleze videl zvýšenú faktickú náročnosť veci premietnutú do nariadeného znaleckého dokazovania a vypracovania odborného vyjadrenia. Samotný priebeh dokazovania v kontexte celkovej dĺžky odvolacieho konania však vykazoval časovú neprímeranosť, a to so zreteľom na skutočnosť, že odvolací súd vec sťažovateľov rozhodoval už po druhýkrát.

24. V čase podania aktuálnej ústavnej sťažnosti už bolo o odvolaní meritórne rozhodnuté a pred odvolacím súdom ostala nevyriešená otázka náhrady nákladov odborného vyjadrenia. Krajský súd v tejto súvislosti pripustil, že šlo o relatívne jednoduchú procesnú otázku, avšak z pohľadu odvolacieho súdu aj o raritnú záležitosť, ktorá vyžadovala značný časový priestor na naštudovanie a rozhodnutie. V uvedenom nemožno krajskému súdu prisvedčiť, keďže je neprípustné, aby po tom, ako vo veci samej rozhodne, takmer rok a pol (navyše aj po skoršom náleze ústavného súdu) riešil otázku náhrady trov konania, hoc aj ide o ojedinelú problematiku v jeho rozhodovacej činnosti.

25. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľov, ústavný súd nezistil také okolnosti, ktoré by mali byť osobitne zohľadnené na ich ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v dotknutom konaní k zbytočným priet'ahom.

26. Tretím hodnotiacim kritériom je postup krajského súdu v napadnutom konaní po právoplatnosti skoršieho nálezu (13. novembra 2024). Krajský súd určil 10. novembra 2023 termín odvolacieho pojednávania na 12. december 2023, avšak upovedomením z 11. decembra 2023 pojednávanie odročil na 23. január 2024, keďže akceptoval žiadosť právneho zástupcu žalobcov o jeho odročenie z dôvodu neočakávanej pracovnej neschopnosti podloženej potvrdením o práceneschopnosti a taktiež aj žiadosť právneho zástupcu sťažovateľov o odročenie z dôvodu operácie a následnej hospitalizácie sťažovateľky s predloženým potvrdením nemocničného zariadenia. Na pojednávaní konanom 23. januára 2024 krajský súd vyhlásil rozsudok, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a sťažovateľom priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Podpredsedníčka krajského súdu na podklade návrhov predsedníčky senátu predĺžila lehotu na vyhotovenie a odoslanie rozhodnutia do 1. marca a následne do 7. marca 2024. Rozsudok bol 8. marca 2024 doručovaný stranám sporu a 24. marca 2024 nadobudol právoplatnosť. Po tom, ako bolo do spisu doručené dovolanie podané žalobcami, požiadal okresný súd 6. júna 2024 krajský súd o vrátenie spisu, resp. podanie informácie, prečo nie je možné spis vrátiť. Krajský súd

na podanie nereagoval a vec bola predložená 26. septembra 2024 predsedníčke krajského súdu na určenie (tretieho) člena senátu, resp. zloženia odvolacieho senátu, keďže bolo v rámci „porozsudkovej“ činnosti nutné rozhodnúť o trovách konania v súvislosti s vypracovaním geometrického plánu v odvolacím konaní. Opatrením krajského súdu z 24. októbra 2024 bol určený nový člen odvolacieho senátu namiesto dlhodobo neprítomnej pôvodnej členky senátu a 5. februára 2025 bola vec sťažovateľov pridelená aktuálne vo veci konajúcemu sudcovi spravodajcovi, ktorý je zároveň predsedom senátu. Uznesením z 20. júna 2025 priznal krajský súd odborne znalejšej osobe ustanovenej na vypracovanie odborného vyjadrenia, resp. geometrického plánu náhradu nákladov vo výške 100 eur a pristúpil k doručovaniu uznesenia oprávneným osobám.

27. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že postup krajského súdu bol plynulý až do rozhodnutia o odvolaní vo veci samej. Následne bol krajský súd nečinný až do vydania uznesenia 20. júna 2025. Ústavná sťažnosť sťažovateľov bola ústavnému súdu doručená 17. júna 2025, teda tri dni pred vydaním predmetného uznesenia. Pre účely rozhodovania si ústavný súd vyžiadal súdny spis od krajského súdu, na ktorom sa spis v tom čase stále nachádzal.

28. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pokiaľ existujú ústavne relevantné dôvody, ktorými je nečinnosť súdu možné ospravedlniť. V prípade sťažovateľmi namietanej nečinnosti krajského súdu po vydaní skoršieho nálezu ústavného súdu nemožno obranu krajského súdu založenú na tom, že išlo o rozhodovanie procesnej otázky, ktorá je v jeho činnosti ojedinelá (raritná), resp. že právna neistota sťažovateľov bola odstránená právoplatným rozhodnutím krajského súdu, akceptovať ako ospravedlniteľný dôvod jeho nečinnosti pri rozhodovaní o náhrade trov konania súvisiacich s dokazovaním v odvolacom konaní. Uvedené platí o to viac, že vo veci sťažovateľov bolo žalobcami podané dovolanie, ktoré je potrebné predložiť dovolaciemu súdu, a taktiež nebolo rozhodnuté o vyčíslení priznanej náhrady trov konania pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom.

29. Ústavný súd, berúc zreteľ na podstatu dotknutých práv sťažovateľov, kvalifikoval postup krajského súdu po vydaní rozsudku, teda po januári 2024, do vydania uznesenia v júni 2025 (teda rok a tri mesiace) ako relevantné priet'ahy a deklaroval porušenie uplatnených práv zapríčinených nečinnosťou krajského súdu, resp. konaním, ktoré nevedie k efektívnemu odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovatelia obrátili na štátny orgán, aby o ich veci rozhodol (m. m. III. ÚS 103/09, I. ÚS 7/2011).

30. Vychádzajúc z už uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že v postupe krajského súdu došlo k zbytočným priet'ahom v napadnutom konaní, a preto rozhodol, že bolo porušené základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

V.

Prikázanie vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadost'učinenia

31. V súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 133 ods. 3 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení

neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal.

32. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd v napadnutom súdnom konaní zistil porušenie základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva na pojednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal krajskému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov (bod 2 výroku nálezu), a tak odstránil stav právnej neistoty, v ktorej sa sťažovatelia nachádzajú, keďže aj v čase vyžiadania si súdneho spisu ústavným súdom sa spis nachádzal stále na krajskom súde, nebol postúpený súdu prvej inštancie.

33. Cieľom primeraného finančného zadostučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (I. ÚS 15/02, III. ÚS 10/02, III. ÚS 17/02, I. ÚS 257/08, III. ÚS 45/2012, IV. ÚS 132/2012, I. ÚS 70/2012). Vo veci sťažovateľov podľa názoru ústavného súdu priznanie primeraného finančného zadostučinenia prichádza do úvahy, pričom ústavný súd pri jeho určení vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných aj ESĽP, ktorý spravodlivé finančné zadostučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na okolnosti prípadu.

34. Vzhľadom na konštatovanú nečinnosť krajského súdu v napadnutom konaní v trvaní viac ako roka a rozsah porušenia označených práv sťažovateľov (po tom, čo ústavný súd už skorším náleznom vo veci konštatoval ich porušenie), zohľadniac zároveň povahu rozhodovania krajského súdu v tomto období a aj aktuálny stav konania (vydanie uznesenia), ústavný súd považuje priznanie sumy 500 eur pre každého zo sťažovateľov za primerané finančné zadostučinenie (bod 3 výroku nálezu). Vo zvyšku požadovaného primeraného finančného zadostučinenia ústavnej sťažnosti nevyhovelo (bod 5 výroku nálezu).

VI.

Trovy konania

35. Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľov, ktoré im vznikli v dôsledku ich právneho zastúpenia.

36. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľov ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Podľa § 13 ods. 2 vyhlášky základná sadzba tarifnej odmeny sa zníži o 50 %, ak ide o spoločné úkony pri zastupovaní dvoch alebo viacerých osôb; zníženie sa uplatní pri zastupovaní druhej a ďalšej osoby. Úhradu trov konania priznal ústavný súd sťažovateľom v rozsahu za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia z 2. júna 2025, podanie ústavnej sťažnosti zo 17. júna 2025). Sťažovatelia žiadajú priznať tarifnú odmenu za jeden úkon právnej služby v roku 2025 vo výške 247,33 eur a režijný paušál v roku 2025 vo výške 14,84 eur, spolu teda za dva úkony právnej služby vrátane dvoch paušálov vo výške 530,86 eur. Ústavný súd teda sťažovateľom,

súc viazaný petitom, priznal náhradu trov konania v nimi požadovanej výške 530,86 eur (bod 4 výroku nálezu).

37. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľov (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

38. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. augusta 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu